

Козич І. В.

кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри кримінального права навчально-наукового юридичного інституту ДВНЗ «Прикарпатський національний університет ім. В. Стефаника»

СПІВВІДНОШЕННЯ ФУНКЦІЙ КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВОЇ ПОЛІТИКИ З ЇЇ ЦІЛЯМИ ТА ЗАВДАННЯМИ

При визначенні спрямованості того чи іншого напрямку державної політики, його творці та реалізатори неодмінно стикаються з необхідністю визначення основних цілей та завдань. І в цьому немає нічого дивного, адже за влучним твердженням Є. Л. Стрельцова, «...бажаємо ми того чи ні, саме держава, державна влада, які розробляють та пропонують основні завдання та цілі, визначатиме основні положення всього законодавства, його спрямованість, визначення так званих «первісних» галузей законодавства, що «дозволяють», та «вторинних», що забороняють конкретну поведінку, яка знаходить свої прояви (повинно знаходити) з урахуванням особливостей кожної галузі законодавства, у тому числі і кримінального» [17].

Питання взаємозв'язків та співвідношення понять «цілі», «завдання» та «функції» стосовно кримінально-правової політики є надзвичайно важливим в теоретико-методологічному розумінні функціонування кримінально-правової політики. Доволі слушно окреслив труднощі щодо визначення співвідношення вказаних категорій В. В. Сокурєнко, який зауважив, що нерідко цілі й завдання розглядаються як різні категорії, але без пояснення їх відмінностей; опис завдань підмінюється описом функцій також без пояснення розбіжностей між ними, а найчастіше вони навіть ототожнюються [16].

Дану проблему варто розглядати, по крайній мірі, з двох позицій: спершу треба встановити залежність «цілі»-«завдання», а потім окреслити особливості співвідношення даних категорій з функціями кримінально-правової політики

Цілі та завдання кримінально-правової політики. Питання співвідношення цілей та завдань постійно знаходиться в полі зору як загальнофілософських чи загальнотеоретичних, так і вузькоспеціалізованих правових досліджень. Так, варто погодитися з слушною позицією

О. С. Бутурліної відносно того, що «наявність чітко визначених цілей і завдань – це один з необхідних або обов'язкових атрибутів будь-якої організованої структури, будь-якого органу або організації. Завданнями, які перед ним стоять, визначається його місце і значення» [2]. Вчена справедливо стверджує, що через цілі, завдання відповідної організації отримує відображення її сутність, предмет і межі функціонування, оскільки цілі і завдання визначають функції релевантних структурних утворень, встановлюються компетенція і конкретні повноваження кожного з них. Також варто погодитися і з тим, що саме залежно від повноти досягнення поставлених цілей і завдань визначається ще один надважливий параметр – ефективність функціонування відповідної структури [2].

Не винятком в цьому аспекті є й кримінально-правова політика. Дослідники по-різному звертають увагу на роль та значення, а також на необхідність визначення цілей та завдань кримінально-правової політики (в т. ч. і з позицій завдань кримінального права як галузі).

Завдання кримінального законодавства (через призму завдань Кримінального кодексу) доволі детально відображені в науковій літературі. Вчені, зазвичай, дотримуються більш-менш схожих позицій. Так, Г. Швядас та Ю. В. Баулін таким завданням вбачають забезпечення прав та свобод людини і громадянина, інтересів суспільства, держави і міжнародного співтовариства від злочинних посягань [23]. Ю. П. Дзюба зазначає, що в сучасних країнах основним призначенням кримінального права виступає захист особи, суспільства та держави від злочинних посягань [6]. А. А. Музика, який, як уже зазначалося вище, відстоює існування компенсаційної функції, вважає, що поряд з існуючими завданнями необхідно передбачити також і завдання щодо забезпечення компенсації (відшкодування) завданої потерпілому шкоди [12].

Однак, є й інші міркування. Так, В. М. Куц вказує, що треба виходити з того, що реальним завданням Кримінального кодексу є кримінально-правове забезпечення реагування на вчинення діянь, передбачених Особливою частиною Кодексу [10]. Також В. О. Туляков вважає, що завдання (задача) кримінального права (в утилітарному, легістському сенсі) полягає в охороні конституційних норм і принципів: «...по суті, Кримінальний кодекс – це Конституція з санкціями» [19].

В багатьох спеціалізованих публікаціях звертається увага й на змістове наповнення завдань саме кримінально-правової політики. В першу чергу, йдеться про монографічне дослідження П. Л. Фріса [20], в якому завданням кримінально-правової політики присвячений відповідний підрозділ. Вчений, вказуючи загальною метою політики в сфері боротьби зі

злочинністю зниження рівня злочинності в цілому, проводить розширену класифікацію завдань кримінально-правової політики як її підсистеми. На його думку, завдання кримінально-правової політики перебувають у наступних сферах: у сфері визначення загальних засад кримінальної відповідальності та покарання; у сфері визначення кола діянь, віднесених до категорії злочинних (питання криміналізації та декриміналізації); у сфері визначення оптимальних заходів впливу на винного (пеналізація і депеналізація); у сфері запобігання злочинам методами кримінально-правового впливу (загальна й спеціальна превенція); у сфері взаємодії з іншими елементами (складовими) політики у сфері боротьби із злочинністю [20]. Повністю підтримуючи зазначену позицію, варто зазначити, що більш деталізованої та розгорнутої системи завдань кримінально-правової політики на сьогодні не запропоновано. На основі наведеної класифікації автором даної публікації було запропоновано ряд завдань кримінально-правової політики у сфері протидії злочинам із застосуванням насильства [8]. До речі, вчені нерідко визначають специфічні завдання окремих вузьких сфер кримінально-правової політики [15].

У більш пізніх дослідженнях П. Л. Фріс цілком слушно сконцентрував свій погляд на витоках цілей та завдань будь-якої сфери правової політики, вказуючи що вони повністю залежні від відповідної ідеології [21]. Саме з цих міркувань дослідження ідеології кримінально-правової політики є особливо актуальними, адже саме завдяки ним можна сформулювати реальні, а не популістські, її цілі та завдання.

В цілях власних досліджень науковці теж нерідко звертаються до визначення завдань кримінально-правової політики. Приміром, Ю. А. Пономаренко, вивчаючи вищезгадану Доську декларацію та її вплив на кримінально-правову політику зазначає, що «...особливо актуалізуються два завдання здійснення такої (кримінально-правової – І.К.) політики в Україні. По-перше, це необхідність вироблення нової комплексної державної програми протидії злочинності на найближчі роки, узгодження її на експертному і затвердження на політичному рівнях... По-друге, в межах цієї програми має відбутися узгодження кримінально-правових засобів протидії злочинності із засобами іншої галузевої належності» [14]. З такою позицією важко не погодитися, тим більше, що про відсутність належної програми (доктрини, концепції) неодноразово згадували у своїх працях В. І. Борисов, В. В. Голіна, Н. А. Гуторова, В. Я. Тацій, П. Л. Фріс, В. І. Шакур та ін.

У якому ж співвідношенні знаходяться категорії «ціль» та «завдання»? В першу чергу, слід звернути увагу на те, що, зазвичай, цілі та

завдання розглядаються відособлено. Зокрема, Ю. Ю. Коломієць вказує на те, що поряд із завданнями Кримінального кодексу України необхідно назвати його мету, адже мета і завдання кримінального закону не тотожні поняття [9]. З приводу ототожнення чи зближення у деяких дослідженнях цілей та завдань також доволі влучно висловився В. В. Голіна. Вчений зазначив, що все ж таки між ними різниця є, оскільки ціль (мета) – це те, до чого хтось прагне, чого хоче досягти (проголошення цілі кримінального законодавства має в певній мірі соціально-політичну спрямованість, а завдання – соціально-правову). Виходячи з цього, вчений резюмує, що кримінальне законодавство «вимушене» відповідати викликам епохи: постійно вдосконалювати свої завдання [4] (очевидно, не змінюючи більш-менш стабільні цілі – **І.К.**). Відтак, цілі мають більш статичний (віддалений, політичко-спрямований) характер, а завдання – динамічний. М. І. Панов слушно стверджує, що «... завдання кримінального права знаходяться у жорсткому співвідношенні з метою норм цієї галузі права, є формою її виразу і пов'язані з прогнозованими та очікуваними результатами, на досягнення яких указані норми розраховані» [13]. Стосовно співвідношення цілей та завдань, власне, кримінально-правової політики В.І.Борисов та П. Л. Фріс слушно вказують, що «... завдання кримінально-правової політики визначаються її цілями, які можуть бути диференційовані на матеріальні та юридичні» [1].

Однак є дещо інша позиція щодо того, що питання розподілу цілей (мети) на окремі завдання не повинно ставитися взагалі. Так, на думку Є. В. Лашука, «... завдання – це проблемна ситуація з явно заданою метою, яку необхідно досягти; в більш вузькому сенсі завданням також називають саму цю мету, подану в рамках проблемної ситуації, тобто те, що потрібно зробити. У першому значенні завданням можна назвати, наприклад, ситуацію, коли потрібно дістати предмет, що знаходиться дуже високо; друге значення випливає із вказівки: «Ваше завдання – дістати цей предмет». У вузькому значенні завданням є ситуація з відомим початковим станом системи і кінцевим станом системи, причому алгоритм досягнення кінцевого стану від початкового відомий (на відміну від проблеми, у випадку якої алгоритм досягнення кінцевого стану системи не відомий). У більш широкому сенсі під завданням також слід розуміти те, що потрібно виконати – будь-яке завдання, доручення, справа, – навіть за відсутності різних ускладнень або перешкод у виконанні» [11]. Отож, резюмує вчений, кожне завдання передбачає наявність певної проблеми, що підлягає вирішенню, в чому власне й полягає мета кожного завдання – бути вирішеним [11]. Доволі дискусійна позиція, оскільки завдання,

оперуючи термінологією вказаного дослідника, власне, і повинне віднайти той алгоритм, за допомогою якого воно буде виконане і в кінцевому буде досягнута конкретна більш віддалена ціль. Бо у наведеному прикладі (завдання – дістати предмет), вочевидь, є ціль більш високого порянку: для чогось же потрібно його дістати.

Отож, як бачимо, вчені майже однастайні з того приводу, що цілі знаходяться на більш високому рівні, включаючи в себе подрібнену систему завдань, спрямованих на її досягнення. Влучно з цього приводу висловився Ю. О. Тихомиров, який писав, що «співвідношення мети й завдання полягає в тому, що мета дає скоріше загальну модель майбутнього стану, виражає орієнтацію в діяльності суб'єктів пізнання. Завдання виступає свого роду категорією нижчого рівня, воно опосередковує рух до мети в більш конкретних межах. Завдання є формою матеріалізації мети, відповідним ступенем її досягнення, хоча в підґрунті своєму завдання також відбивають модель майбутнього, вони порівнюються за принципом загального й особливого» [18].

Співвідношення цілей та завдань з функціями кримінально-правової політики. М. І. Панов у вищезгаданому дослідженні щодо функціонального підходу справедливо вказує, що основними категоріями такого підходу у наукових дослідженнях кримінального права визнаються «завдання» та «функції кримінального права» [13], тому варто встановити, яким чином вони взаємопов'язані та взаємозалежні. Якщо говорити про функції та завдання кримінального права, то, як зазначає В. В. Шаблістий, вони в цілому достатньо розроблені вченими-криміналістами, проте це зроблено здебільшого на рівні підручників та навчальних посібників, в яких відбивається переважно суб'єктивна точка зору автора відповідного розділу – а функціональне призначення кримінального права зазвичай презюмується вказівкою на ч. 1 ст. 1 КК України без прив'язки до його реалізації у правотворчій та правозастосовній діяльності [22]. Звичайно, у кримінально-правовій політиці потрібно глянути на таке співвідношення з дещо іншої точки зору.

Н. О. Гуторова, окреслюючи завдання та функції науки кримінального права, вказує на те, що кримінальне право – це функціонуюча модель, яка спрямована на виконання певних завдань. Вчена справедливо стверджує, що завданням науки кримінального права «...є вироблення такої його оптимальної моделі, яка буде здатна, виконуючи функцію запобігання злочинам, мінімізувати шкоду, що заподіюється» [5]. Отож, вчена чітко вказує на прямий зв'язок виконання поставлених завдань через призму відповідних функцій. Вказане у повній мірі стосується і кримі-

нально-правової політики, адже цілком зрозумілим є той факт, що «цілі», «завдання» та «функції» мають загальне філософське значення, що дозволяє застосовувати їх у більш-менш однаковому розумінні у будь-яких сферах. Отож, відповідні завдання, будучи формою вираження конкретних цілей кримінально-правової політики, можуть бути виконані в рамках тих чи інших функцій кримінально-правової політики.

Проблема співвідношення понять «цілі кримінально-правової політики» і «функція кримінально-правової політики» варто розглянути також з точки зору філософії, при цьому спираючись на розуміння цілей як невідповідності між їх суб'єктивними (бажаний результат) та об'єктивними характеристиками (реальний стан). На це, до речі, звертав увагу Гегель, говорячи, що воля стає об'єктивною лише за допомогою здійснення своїх цілей [3].

Безумовно, реалізація цілей вимагає певної діяльності. А діяльність, в свою чергу, має певні цілі, інакше вона просто буде безглуздою чи марною. Будь-яка діяльність, яка виникла внаслідок формулювання більш глобальної цілі, що розкладається на одне чи декілька завдань, визначається об'єктивною дійсністю. Фактично, вона тісно з нею пов'язана, так як є логічним наслідком впливу сформульованої цілі і визначених нею завдань на реальний стан речей. А вже сама діяльність з вирішення завдань і досягнення цілей називається функцією.

Висновки. Отож, ціль відображає суб'єктивне розуміння бажаного результату, завдання – об'єктивні суб'єктно-орієнтовані механізми (алгоритми) її досягнення, а функції – діяльність щодо реалізації і вирішення поставлених завдань. Причому, ціль може бути й недосяжною (приміром, у випадку кримінально-правової політики – комуністичні ідеї «ліквідації» чи «викорінення» злочинності), лише бажаною (наприклад, за вищезгаданим формулюванням П. Л. Фріса – зниження рівня злочинності). Завдання же, навпаки, самі по собі передбачають їх виконання чи вирішення. А функція – це взагалі незалежна ні від цілей, ні від завдань категорія, яка може існувати постійно, а може викликатися до життя тільки конкретним завданням. В цьому контексті функція кримінально-правової політики відображає конкретну діяльність щодо вирішення певного завдання, не будучи прямо зв'язаною з категорією більш високого рівня – цілями кримінально-правової політики.

1. Борисов В.І., Фріс П.Л. Засади сучасної кримінально-правової політики України. Інтернет конференція «Політика у сфері боротьби зі злочинністю» (11-16 березня 2014 р., Івано-Франківськ). Інтернет видання. URL: <http://law-dep.pu.if.ua/conference2014/material.html>.

2. Бутурлина Е.С. Соотношение целей и задач, функций и полномочий Конституционного Суда Российской Федерации. Сборник статей по материалам 72-й научно-практической конференции преподавателей по итогам НИР за 2016 г. Кубанский государственный аграрный университет имени И. Т. Трубилина, 2017. с.621.
3. Гегель Г. В. Ф. Философия права. Пер. с нем.: Ред. и сост. Д. А. Керимов и В. С. Нерсесянц; Авт. вступ. ст. и примеч. В. С. Нерсесянц. М.: Мысль, 1990. С. 86-87.
4. Голіна В. В. Деякі зауваження і пропозиції щодо концептуальних засад нової редакції Кримінального кодексу України. Концептуальні засади нової редакції Кримінального кодексу України : матеріали міжнар. наук. конф., м. Харків, 17–19 жовт. 2019 р. / редкол.: В. Я. Тацій (голов. ред.), А. П. Гетьман, Ю. В. Баулін та ін. Харків : Право, 2019. С.43.
5. Гуторова Н. О. Реалізація соціальної функції кримінального права шляхом встановлення і призначення покарання. Соціальна функція кримінального права: проблеми наукового забезпечення, законотворення та правозастосування : матеріали міжнар. наук.-практ. конф., 12–13 жовт. 2016 р. / редкол.: В. Я. Тацій (голов. ред.), В. І. Борисов (заст. голов. ред.) та ін. Х. : Право, 2016. С.45.
6. Дзюба Ю. П. Щодо питання про концептуальні засади побудови чинного кримінального законодавства України. Кримінальне право в умовах глобалізації суспільних процесів: традиції та новачі : матеріали міжнар. наук.-практ. круглого столу, м. Харків, 15 трав. 2020 р. / [редкол.: В. Я. Тацій (голов. ред.), Л. М. Демидова (заст. голов. ред.), А. П. Гетьман та ін.]. Харків : Право, 2020. С.126.
7. Закон України «Про внесення змін до Кримінального кодексу України щодо посилення відповідальності за злочини проти статевої свободи та статевої недоторканості особи» від 1 червня 2010 року // Відомості Верховної Ради України від 30.07.2010 – 2010 р., № 30, стор. 1062, стаття 399
8. Козич І. В. Кримінально-правова політика в сфері протидії злочинам, що вчиняються із застосуванням насильства. дис. ... канд. юрид. наук: Львів: ЛьвДУВС, 2012. С. 103.
9. Коломієць Ю. Ю. Пропозиції щодо системи Загальної частини Кримінального кодексу України. Концептуальні засади нової редакції Кримінального кодексу України : матеріали міжнар. наук. конф., м. Харків, 17-19 жовт. 2019 р. / редкол.: В. Я. Тацій (голов. ред.), А. П. Гетьман, Ю. В. Баулін та ін. Харків : Право, 2019. С.150.

10. Куц В. М. Точне визначення завдання Кримінального кодексу України – важлива засада реформування вітчизняного кримінального законодавства. Концептуальні засади нової редакції Кримінального кодексу України : матеріали міжнар. наук. конф., м. Харків, 17–19 жовт. 2019 р. / редкол.: В. Я. Тацій (голов. ред.), А. П. Гетьман, Ю. В. Баулін та ін. Харків : Право, 2019. С.144.
11. Лащук Є. В. Мета і завдання кримінально-правової політики України. Наука і правоохорона. 2015. № 2. С. 143.
12. Музика А.А. Деякі міркування про оновлення кримінального законодавства України: положення Загальної частини. Концептуальні засади нової редакції Кримінального кодексу України : матеріали міжнар. наук. конф., м. Харків, 17-19 жовт. 2019 р. / редкол.: В. Я. Тацій (голов. ред.), А. П. Гетьман, Ю. В. Баулін та ін. Харків : Право, 2019. С.157.
13. Панов М. І. Функціональний підхід у дослідженнях кримінального права. Соціальна функція кримінального права: проблеми наукового забезпечення, законотворення та правозастосування : матеріали міжнар. наук.-практ. конф., 12–13 жовт. 2016 р. / редкол.: В. Я. Тацій (голов. ред.), В. І. Борисов (заст. голов. ред.) та ін. Х. : Право, 2016. С.18.
14. Пономаренко Ю. А. Деякі перспективи розвитку кримінально-правової політики України на основі доської декларації 2015 року. Соціальна функція кримінального права: проблеми наукового забезпечення, законотворення та правозастосування : матеріали міжнар. наук.-практ. конф., 12–13 жовт. 2016 р. / редкол.: В. Я. Тацій (голов. ред.), В. І. Борисов (заст. голов. ред.) та ін. Х. : Право, 2016. С.144.
15. Савінова Н. Основні завдання кримінально-правової політики забезпечення розвитку інформаційного суспільства України. Юридична Україна. 2011. № 4. С. 99.
16. Сокурєнко В. В. Новітні вимоги до правового регулювання протидії злочинності. Кримінально-правове забезпечення сталого розвитку України в умовах глобалізації : матеріали міжнар. наук.-практ. конф., 12–13 жовт. 2017 р. / редкол.: В. Я. Тацій (голов. ред.), В. І. Борисов (заст. голов. ред.) та ін. Харків : Право, 2017. С.68.
17. Стрельцов Є.Л. До концептуальних засад нової редакції КК України: принципове положення. Концептуальні засади нової редакції Кримінального кодексу України : матеріали міжнар. наук. конф., м. Харків, 17–19 жовт. 2019 р. / редкол.: В. Я. Тацій (голов. ред.), А. П. Гетьман, Ю. В. Баулін та ін. Харків : Право, 2019. С.40.

18. Тихомиров Ю. А. *Механизм управления в развитом социалистическом обществе [Текст] / під ред. Б. М. Лазарева. М.: Наука, 1978. с.124.*
19. Туляков В. А. *Генезис уголовного права и диалектика рекодификации. Правове життя сучасної України : матеріали Міжнар. наук. конф. проф.-викл. складу / відп. за вип. В. М. Дрьомін; НУ ОЮА, Півд. регіон. центр НАПрН України. Одеса : Фенікс, 2012. Т. 2. С. 212.*
20. Фріс П.Л. 1.2. *Завдання кримінально-правової політики. У кн.: Кримінально-правова політика Української держави: теоретичні, історичні та правові проблеми. Монографія / Павло Львович Фріс. К.: Атіка, 2005. Див. також Фріс П.Л. Завдання кримінально-правової політики. Наше право. 2004. №2 (ч.1). с.81-87.*
21. Фріс П.Л. *Ідеологія кримінально-правової політики та кримінальне законодавство. Проблеми науки кримінального права та їх вирішення у законотворчій та правозастосовній діяльності : матеріали міжнар. наук.-практ. конф., 8–9 жовт. 2015 р. / редкол.: В. Я. Тацій (голов. ред.), В. І. Борисов (заст. голов. ред.) та ін. X. : Право, 2015. С.65.*
22. Шаблістий В.В. *Співвідношення соціальної та інших функцій кримінального права. Соціальна функція кримінального права: проблеми наукового забезпечення, законотворення та правозастосування : матеріали міжнар. наук.-практ. конф., 12–13 жовт. 2016 р. / редкол.: В. Я. Тацій (голов. ред.), В. І. Борисов (заст. голов. ред.) та ін. X. : Право, 2016. С.127-128.*
23. Швядас Г., Баулін Ю. В. *Деякі аспекти кримінального права Європейського Союзу: досвід Литви та виклики Україні. Концептуальні засади нової редакції Кримінального кодексу України : матеріали міжнар. наук. конф., м. Харків, 17–19 жовт. 2019 р. / редкол.: В. Я. Тацій (голов. ред.), А. П. Гетьман, Ю. В. Баулін та ін. Харків : Право, 2019. С.83.*

Козич І.В. Співвідношення функцій кримінально-правової політики з її цілями та завданнями

Питання взаємозв'язків та співвідношення понять «цілі», «завдання» та «функції» стосовно кримінально-правової політики є надзвичайно важливим в теоретико-методологічному розумінні функціонування кримінально-правової політики.

У даній статті дану проблему автор розглядає з двох позицій: як залежність «цілі»-«завдання» та як співвідношення даних категорій з функціями кримінально-правової політики.

Автор підтримує висловлену в літературі позицію, що співвідношення цілей й завдань полягає в тому, що ціль дає скоріше загальну модель майбутнього стану, виражає орієнтацію в діяльності суб'єктів пізнання.

Завдання виступає свого роду категорією нижчого рівня, воно опосередковує рух до цілей в більш конкретних межах. Завдання є формою матеріалізації цілей, відповідним ступенем її досягнення, хоча в підґрунті свого завдання також відбивають модель майбутнього, вони порівнюються за принципом загального й спеціального.

У статті констатується, що ціль відображає суб'єктивне розуміння бажаного результату, завдання – об'єктивні суб'єктно-орієнтовані механізми (алгоритми) її досягнення, а функції – діяльність щодо реалізації і вирішення поставлених завдань. В цьому контексті функція кримінально-правової політики відображає конкретну діяльність щодо вирішення певного завдання, не будучи прямо зв'язаною з категорією більш високого рівня – цілями кримінально-правової політики.

Ключові слова: політика в сфері протидії злочинності, кримінально-правова політика, цілі кримінально-правової політики, завдання кримінально-правової політики, функції кримінально-правової політики.

Kozych I.V. Correlation of functions of criminal law policy with its goals and tasks

The question of the relationship and correlation of the concepts of «goals», «tasks» and «functions» in relation to criminal law policy is extremely important in the theoretical and methodological sense of the functioning of criminal law policy.

In this article, the author considers this problem from two points of view: as a dependence of «goal» - «task» and as the ratio of these categories with the functions of criminal policy.

The author supports the position expressed in the literature that the relationship between goal and task is that the goal gives a rather general model of the future state, expresses the orientation in the activities of the subjects of knowledge. The task is a kind of lower-level category, it mediates the movement to the goal within more specific limits. The task is a form of materialization of the goal, the appropriate degree of its achievement, although in the basis of its task also reflect the model of the future, they are compared on the principle of general and special.

The article states that the goal reflects the subjective understanding of the desired result, the task - the objective subject-oriented mechanisms (algorithms) to achieve it, and the functions - the activities for the implementation and solution of tasks. In this context, the function of criminal law policy reflects specific activities to address a specific task, without being directly related to a higher level category - the goals of criminal law policy.

Key words: policy in the field of combating crime, criminal law policy, goals of criminal law policy, tasks of criminal law policy, functions of criminal law policy.